

Fastlagssöndagen

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Luk. 18:31–43.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Med orden *"Se vi gå nu upp till Jerusalem"* inleder Jesus sin sista färd till Jerusalem som vi nyss hört i evangeliet från altaret. På ett oväntat och märkligt sätt kommer dessa Jesu ord att sakna resonans bland de tolv, som särskilt kallats samman för att mottaga denna undervisning. Det heter ju, att *"de fattade icke vad som sades"*. Denna dövhet har ingenting att göra med själva förståelsen av ordens bokstavliga mening. Redan tidigt hade S:t Petrus inför Jesu lidandeförutsägelse förklarat: *"Bevare dig Gud, Herre! Ingalunda får detta vederfaras dig."* (Luk. 16:22) Följaktligen heter det om den vandrande skaran *"och de gingo där bävande; och de som följde dem voro uppfyllda av fruktan"*. (Mark. 10:32) Sätillvida tycks fattningsförmågan ha varit god och reaktionen helt normal, mänsklig och adekvat.

Ändå saknas något, det allena avgörande, nämligen trons förtröstan på korsoffrets frambärande som *"Guds kärleks väg"*, som predikoämnet och rubriken lyder i dag. Det saknas tro på att den gudomliga kärleken i den ställföreträdande tillfyllestgörelsen, i den allra heligaste *"satisfactio vicaria"*, uppslukar alla mina synder, överhöljer mig med den främmande, förvärvade, tillräknade rättfärdigheten, helgar mig till Guds dyrköpta egendom. Utan denna tro behåller visserligen Jesu ord sin bokstavliga, historiska innebörd som utsagor om vad som skulle komma att ske. Så länge orden bara förstås på detta sätt som en läxa i den bibliska historien, gäller dock vår evangelisk-lutherska bekännelses ord: *"Därför är det icke tillräckligt att tro, att Kristus är född, har lidit och är uppstånden, om vi icke tillägga denna artikel om syndernas förlåtelse, som är ändamålet eller syftet med vad som historiskt föreligger"*. (SKB, s. 111) Denna allt avgörande trosartikel togs inte emot av apostlarna vid åhörandet av Jesu ord, fördoldes av moln av fruktan och bävan, skymdes av det betryck, som Jesus också nämner vid instiftandet av sakramentet: *"Men edra hjärtan äro uppfyllda av bedrövelse, därför att jag har sagt eder detta"*, ja, *"I kunnen icke nu bära det"*. (Joh. 16:6, 12)

När evangelium i kyrkans historia varit fördunklat och förvrängt, liksom det fortfarande är på så många platser, har de historiska händelserna i Jesu liv kunnat vara helt och hållet obestridda. Jesu lidandes väg har framkallat alla slags konstverk, har gjorts närvarande i olika gestalt på gator och torg. Ja, den medeltida mässan överflödade av mängder av spektakulära tillägg under påsk- och pingstcykeln, då en snidad bild av Jesus gravlades, då den tomma graven förevisades, då bilden på himmelsfärdsdagen genom mekaniska knep for upp genom taket och duvorna på pingstdagen flög ut ur öppnade burar i kyrkorummet till församlingens förnöjelse och jubel. Om allt detta måste ändå sägas, att *"de fattade icke vad som sades"*. Orden ekar, tomma och oförstådda. I vår tid kan på samma sätt t. ex. Kristi uppståndelse eftertryckligt och klart bejakas, medan ändå evangelium förblir outtalat, *"Guds kärleks väg"* förblir obeträdd, och tron saknar sitt stöd i ordet: *"vilken utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull"*. (Rom. 4:25) Utan denna tro nedsjunker evangeliets händelser till gnistrande bilder i ett kalejdoskop, material för konsthistoriker, ämnen för muntra tävlingar i bibelkunskap. Den rätta förståelsen av *"Se, vi gå nu upp till Jerusalem"*, av *"Guds kärleks väg"* lär oss något annat och bättre, lär oss, att

- I. **vår frälsning helt och hållet är ett Guds storverk,**
- II. **vår frälsning består i en evig Guds rättfärdighet,**
- III. **vår frälsning är en bevittnad och predikad frälsning.**

I. Vår frälsning är helt och hållet ett Guds storverk.

De orden *"Se, vi gå nu upp till Jerusalem"* visar, hur allt det, som skall ske med Jesus, återgår på hans eget fria, suveräna beslut att lida och dö i vårt ställe och oss till godo. Det är han, som vänder sitt ansikte mot Jerusalem, som vandrar uppför altarrapporna till det heliga offeraltaret, där han skall frambära ett obefläckat och fullkomligt offer, sig själv. I detta

skådar vi Guds eviga frälsningrådslut, Guds eviga kraft av begynnelsen, som nu i Marias kött och blod besegrar synden, döden och djävulen. Den styrka, som väller fram i orden "Se, vi gå nu upp", är kraften före världens skapelse, kraften, "som var hos Gud, och Ordet var Gud. Detta var i begynnelsen hos Gud." (Joh. 1:1 f.) Det är det eviga Ordet, som säger: "Se, vi gå nu upp till Jerusalem".

II. Vår frälsning består i en evig rättfärdighet.

Det gudomliga storverk, som framskapas av det gudomliga Ordet av evighet i den antagna människonaturen, är en gärning, som beskrivs i d. h. Skrift, ja, "allt skall fullbordas, som genom profeterna är skrivet". Därmed ställer Jesus inför våra ögon det Människosönens storverk, som profeten Daniel beskriver med orden: "synderna få en ände och missgärningen varder försonad och en evig rättfärdighet framhåvd". (Dan. 9:24) Av det eviga ordet strömmar en evig rättfärdighet, som förkunnas som själva frälsningens väsen och egentligaste innehåll, så att det heter: "Om honom bära alla profeterna vittnesbörd och betyga att

var och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse i hans namn". (Apg. 10:43) "Guds kärleks väg" är just syndernas förlåtelse.

III. Vår frälsning är en bevittnad och predikad frälsning.

De orden "Se, vi gå nu upp till Jerusalem" ställer fram Jesus som den handlande, som det allsvåldiga Ordet, som skapar vår rättfärdighets klädnad. Samtidigt ligger i detta "vi", att Jesus omger sig med apostlarna, som särskilt kallas fram för att undervisas, och som sedan följer honom både som vittnen till det skedda och som anförtrödda med uppdraget att predika det bevittnade, att utropa det sedda: "ja, det vi hava sett och hört, det förkunna vi ock för eder". (1 Joh. 1:3) Den Guds kärleks väg, som i dag beträds, är från sin första begynnelse lagd i predikoämbetets händer, är icke först i efterhand utan redan för Jesus själv något, som från Golgata och den öppnade graven går vidare till predikstolar och altaren, där kärlekens flod rinner fram till evigt liv.

Amen.